

Rugăciune pentru 1 Decembrie

Adrian Păunescu

Ne iartă, Doamne, ura și gâlceava
de care suntem zilnic vinovați,
dar către Tine tulnicul suna-va,
să-ntorci privirea Ta către Carpați.

Prea mult abandonați acestei toamne,
nu mai avem în vatra casei foc,
mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne,
răbdare și iertare și noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutrețuri
și așteptăm o pâine din import,
când bietul om s-a prăbușit sub prețuri
și sufletul în el e-aproape mort.

Ne-am despărțit în triburi și în secte,
în cluburi, în partide și în găști,
iubirile directe sunt suspecte.
Dorești succes? Învață să urăști.

Dușmanii nu puteau să ne condamne,
cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău,
de ce să mai venim la Alba, Doamne,
când e negustorit și duhul Tău?

Și, totuși, Alba-Iulia există,
și, totuși, cineva i-a dat un rost,
și-a fost și-atunci pornire anarhistă,
și Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiș pe tălpi și bruma-n gene,
să-nvingi un vechi și tragic handicap,
și, în onoarea Albei Apusene,
să-ți scoți căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge
de dorul Țării Mari, pierdute-n veci,
și-n clopote e treaz același sânge,
și-aceiași ochi imperiali sunt reci.

Și nu-i Emilian la catedrală,
uzurpatorii lui lucrează calmi,
nici umbrele din somn nu se mai scoală,

nici nu mai cântă doctor Iacob psalmi.

Și ne e dor de-o sfântă sărbătoare,
în care toți să ne-adunăm aici,
și ne e dor de România Mare
și am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ți pe cetate talpa,
mai dă-ne harul unui gest postum,
mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba
și să mai încercăm măcar acum.